

JIŘÍ DITTRICH



TRISTAN

ZROZENI ZE STÍNU

TRISTAN

ZROZENI ZE STÍNU



JIŘÍ DITTRICH

TRISTAN

ZROZENÍ ZE STÍNU



FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

© Jiří Dittrich, 2025

Drawings © Jana Maffet Šouflová, 2025

Cover art © Lukáš Tuma, 2025

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2025

ISBN 978-80-278-0228-9 (print)

ISBN 978-80-278-1573-9 (ePub)

ISBN 978-80-278-1574-6 (mobi)

ISBN 978-80-278-1575-3 (pdf)

Kdysi dávno neexistovalo nic jako hranice mezi jednotlivými národy. Ani množné číslo slova národ. Jeden kontinent znamenal jednu společnost. A jedna společnost znamenala soudržnost a vzájemný respekt.

Tento systém se však začal bortit, když lidé zpsychli a přestali si vážit dosavadních zvyků a pravidel. Důsledkem jejich činů došlo k takzvanému rozpadu civilizace. Tento okamžik, kdy se kontinent rozdělil na několik samostatných říší, zároveň určil počátek nového letopočtu...

Standardní rok má tři sta šedesát dní a dvanáct měsíců, které jsou stejně dlouhé.

Názvy měsíců jsou následující: yanuarr, februarr, mar, apryl, may, yune, yunley, ogest, septembris, octobris, nowembris, discembris.

Během roku se střídají dvě roční období, a to teplé a studené.

Tichý a poklidný večer prořízl ostrý křik. Ve vesnici Revlato, která se zdaleka nenacházela na všech mapách a v jejíž blízkosti nebylo žádné z měst, právě rodila žena jménem Leona Romero, manželka majitele největší farmy v okolí, Frederika Romera.

Místnost, kde právě přicházel na svět nový život, byla plná kvalitního dřevěného nábytku včetně postele, na které žena ležela. Celý prostor osvětlovalo několik ohňů z petrolejových lamp. S Leonou tam krom manžela byly tři nejlepší porodní báby z vesnice. Jedna stále kontrolovala situaci, druhá Leoně otírala čelo, třetí běhala pro teplou vodu a čisté látky.

Porod trval celé hodiny. Leona byla zpocená, zadýchaná, unavená. Stála na pokraji svých sil a bála se, že to nezvládne.

„Drahá,“ oslovila ji žena u jejích nohou. Bylo jí skoro padesát a ruce měla svalnaté, jak celý život štípala dříví. „Teď potřebuji, abyste zatlačila ze všech sil, ano?“

Leona několikrát přikývla. Zmáčkla manželovi ruku a vši silou zatlačila. Z hrdla se jí přitom vydral mocný ryk. Tento téměř zvířecí zvuk ale náhle vystřídal pronikavý dětský pláč.

Leona tomu nevěřila. Zírala na malý uzlíček v ženině náručí a sledovala, jak přestřihává pupeční šňůru.

Frederik na ni pyšně pohlédl. „Říkal jsem, že to zvládneš. Silnějšího člověka neznám.“

Zmohla se jen na malý úsměv.

„Je to chlapec. Měli jsme pravdu,“ oznámila jim porodní bába, která novorozeně přinesla zpět. Položila ho matce do náručí a zase se vzdálila.

Oba rodiče na malého chlapce pohlédli a okamžitě věděli, že ho budou milovat srdcem i duší.

„Jak se bude jmenovat?“ zeptala se poslední z žen. Byla celkem mladá a při pohledu na dítě plála štěstím.

Leona k ní zvedla zrak a pyšně odvětila: „Tristan. Jmenuje se Tristan.“

SEPTEMBRIS, 1413

Kristeen procházela lesem pomalu a klidně. Tak, aby náhodou nepřehlédla jednu z bylin, které jí stále chyběly v proutěném košíku, jenž se jí houpal na předloktí.

Do lesa vždy chodila v jednoduchých tmavých šatech, které nadevše milovala. Kdyby mohla, nosila by je pořád. A to i tam, kam by rozhodně neměla.

Bylo krátce po rozbřesku a veškeré rostliny v lese pokrývala blahodárná rosa. Jelikož se už postupně schylovalo k nejtudenější části roku a rána byla den ode dne chladnější, před odchodem ze svého domu si přes ramena přehodila teplý černý šál, který jí kdysi darovala přítelkyně z vesnice. Samozřejmě, mohla by se vždy zahřát pomocí své magie, ale ona taková nebyla. Když to šlo, chovala se jako obyčejný smrtelník.

Nikdo by neřekl, že jí je už přes devadesát let. Vrásky na její tváři odpovídaly zhruba třicátníci, dlouhé hnědé kadeře nehyzdil ani jeden šedivý vlas, zelené oči jí sršely mládím a za její štíhlou ženskou postavou s pevnými prsy se denně otočil ne jeden soused.

Tahle rána, kdy sbírala byliny, si užívala. Milovala ten klid a souznění s probouzející se přírodou. Jako čarodějka tento vjem vnímala mnohem intenzivněji než obyčejní lidé.

Procházela kolem skalky, když si všimla jedné ze dvou bylin, které hledala. Mantrovník zelený. Rostl nenápadně kousek od borůvčí. Kristeen udělala pár opatrných kroků, aby zbytečně nepošlapala ostatní rostliny, a elegantně

se k bylině sklonila. Z košíku vytáhla malý kapesní rýč a mantrovník vyjmula z hlíny i s kořenem. Vložila jej do košíku a vrátila se na vyšlapanou cestičku, aby našla poslední zbývající bylinu.

Splněno měla po dalších pár minutách a spokojeně se vracela směrem domů.

Kristeenin dům stál hned na kraji lesa, právě kvůli bylinám, které potřebovala ke svému živobytí. Jako čarodějka se živila hlavně léčitelstvím, ale občas někdo přišel i s jiným přáním. Když to bylo v jejích silách a dohodli se na ceně, ono přání splnila.

Skutečností bylo, že za léčitelství si obvykle platit nenechávala. Ráda pomáhala a nikdy by nedokázala odmítnout nemocného člověka, i kdyby jí neměl čím zaplatit. Navíc s většinou obyvatel vesnice měla velmi přátelské vztahy. A tak nebylo divu, že uvítala, když někdo přišel s jiným přáním, které jí trochu více naplnilo měšec. Poslední její zákazník byl mladý hoch, asi třináctiletý, který miloval zpěv. Když ale začal zpívat, nedaly se jeho tóny skoro poslouchat, proto připravila lektvar, který mu na několik týdnů změnil hlas natolik, že se mohl živit jako zpěvák. Sice by dokázala, aby účinek vydržel i několik let, ale potřebovala, aby se jí takoví zákazníci pravidelně vraceli.

Její dům byl postavený z kamene a dřeva, prostorný, s pokoji navíc. Když opustila les, zpozorovala, že se z komína valí dým. To znamenalo, že se její muž Timett už probudil a zatopil, než odejde do práce.

Timetta Kristeen potkala před více než třiceti lety, seznámili se na oslavách zahájení teplého období, kdy k nim do vesnice přijel jako obchodník s kořením. Byl to smrtelník, ale díky rituálům, které pravidelně prováděla, mu dávala stejnou dlouhověkost, jakou byla obdařena sama.

Žádné děti neměli, jelikož se potkali, když byla Kristeen už v poměrně pokročilém věku. I když na to nevypadala, o schopnost počít děti už přišla. K tomu u čarodějek

a čarodějů obecně docházelo zhruba ve stejném věku jako u obyčejných lidí. Kristeen Timettovi několikrát navrhovala, že si k sobě mohou vzít nějakého sirotka a vychovat ho jako vlastního. Sice nebyl proti, ale nikdy na to nedošlo. Oba dva si zřejmě užívali svobody, kterou měli. Například mohli každý rok na pár měsíců odcestovat a podívat se do světa.

Timett pracoval ve veřejných vesnických sadech. Byl zručný, a tak mohl dělat prakticky cokoli, co bylo zapotřebí. Ať už se jednalo o ocesání stromů, jejich prostřihání, nebo třeba vystavění nového přístřešku pro sklizené plodiny.

Když Kristeen vkročila do kuchyně, Timett seděl u velkého jídelního stolu a ládoval se vejci se zeleninou. Všimla si, že připravil snídani i pro ni.

„Dobré ráno,“ pronesl, jakmile ji spatřil ve dveřích. Jeho hlas byl hluboký, ale nikoli hrubý. Pokynul k připravenému talíři. „Jdeš právě včas, vejce budou ještě teplá.“

S úsměvem přešla místnost až ke svému manželovi. Zezadu ho objala a dala mu polibek na tvář. „Přesně za tyhle chvíle tě miluji.“ Odložila košík s bylinami na zem, usedla ke stolu a pustila se do jídla.

Timett zbožňoval, když mohl své ženě dělat podobnými gesty radost. Navíc nezastával názor, že do kuchyně patří jen žena – názor, kterým oplývala až děsivě velká část mužů. Nevyzrálých a hloupých, jak by Timett řekl.

„Máš dneska nějaké schůzky?“ zeptal se mezi sousty.

Kristeen přikývla. „Ano, mám se jít podívat do šesti domů. Nějací ochořelí. Podle všeho nic vážného, zase přichází to období, kdy bude půlka vesnice smrkat.“

„To bude mít Dorotta radost. Vsadím se, že ve svém obchůdku už má připravené nové kazety kapesníků. Za ukázkové ceny, samozřejmě.“

Kristeen se zatvářila pobaveně. „Teď jsem to chtěla říct. Ale divíš se jí? Vynese jí to pěkných pár měsíců, a až přijde největší zima, bude moct být doma u krbu a nehnout ani prstem.“

„Někdy se divím, že všechny ty věci stíhá ušít. Minulou zimu přišla s kabáty pro třetinu vesnice. A to zničehonic.“

„Podle mého si to všechno šije nebo minimálně stříhá dopředu v průběhu celého roku. Jinak by to nezvládla. Sice má pár dívek na pomoc, ale i tak.“

„Jo,“ hlesl Timett a zamyslel se. „A ty máš dnes něco obchodního krom těchhle pochůzek?“

Polkla další sousto vajec. „K večeru se tu má zastavit Enola Bekket pro svůj pravidelný nápoj.“

Muž se zatvářil trochu nejistě. „Zase odvar proti obtěžkání? Nemůže jí to nějak uškodit?“

„Díky mému dávkování ne. Přesně tolik, aby odvar fungoval a zároveň nepoškozoval organismus ani lůno, kdyby si to náhodou ještě rozmyslela. I když to už bych jí rozhodně nedoporučovala.“

„Myslíš, že by ji to ohrozilo?“

„Timette, mají už pět dětí a poslední porod byl neuvěřitelně komplikovaný. Bojím se, že by další nemusela zvládnout.“

„A ten její... ehm... nemůžu mu přijít na jméno... si nedá říct?“

„Roran?“ Kristeen to jméno vyřkla s naprostou nechutí. „Ten pitomec by Enolu napouštěl, dokud by ji to nezabilo. Ta jeho myšlenka o nekonečném rozsévání je tak absurdní jako on sám. Nemůžu ho vystát.“

Vzala šálek čaje a dlouze se z něj napila. „Několikrát jsem jí říkala, ať vezme děti a odejde, ale zřejmě ho i přes to všechno miluje.“

„Sama dobře víš, že by neměla kam jít.“

„Ale měla. Jejich rodina má v Linneru farmu. Určitě by se o ni postarali. Navíc za chvíli si zase bude moct plně vydělávat. Co nevidět by stála na vlastních nohou. A určitě by si i někoho našla. Díky takovému množství pohybu, co má, to vůbec nevypadá, že je po tolika dětech.“

„Kolik už je tomu nejmladšímu?“ zeptal se.

„Pět let.“

Timetta to zarazilo. „To to letí, k čertu.“

Usmála se. „To tedy ano.“

Zavzpomínala, jak pomáhala malému Olehovi na svět. Přišlo jí to jako před pár měsíci, a ne před pěti lety. Čím byla starší, tím byl život všech ostatních kratší.

Celý den se nesl v duchu únavy. Obloze vládly těžké šedé mraky, které odmítaly propustit byt jen jediný paprsek slunečního svitu. Ale nebylo se čemu divit, takové počasí bylo v tomto období normální.

Když Kristeen chodila od domu k domu, musela uznat, že se těší na první sněh. *Ano, bude větší zima, ale bude to mnohem hezčí pohled.*

Jak předpokládala, ze všech ochořelých se vyklubali jen nachlazení. Někteří méně, někteří více. Všem nechala pár bylinek, nařídila klid na lůžku a doporučila kotel čerstvého a kvalitního slepičího vývaru.

Byla doma daleko dřív, než čekala, měla tedy čas uklidit ještě předtím, než k nim dorazila Enola Bekket pro svůj odvar proti obtěžkání. Jelikož Enola ale nebyla jen pouhá zákaznice, nebylo divu, že ještě dvě hodiny po jejím příchodu seděly ty dvě ve společenské místnosti již nad třetím šálkem čaje.

Pokoji dominoval masivní tmavý nábytek a obrovský krb, který Timett před několika lety postavil vlastníma rukama. Oheň v něm poskytoval bohaté světlo.

Jako většina žen měly Kristeen s Enolou rády klepy. A tak by to nebyl správný večer, kdyby Enola jeden nový nepřinesla. „Slyšela jsi o Dariině synovi? O tom jeho úletu?“

Kristeen se zvědavě předklonila. „Zatím ne. Povědej.“

„Ten její syčák prý obskočil nějakou dívenku. A ta k tomu nebyla úplně svolná.“

„Kolik mu je?“

„Třináct. Dost starý na to, aby věděl, co dělá. Ale moc mladý na to, aby si domyslel následky.“

„Bože. A ta dívka? Jak je stará?“

„Prý ještě ani nekrvácela. Myslím, že Gizella říkala jedenačtyřicet let, ale nejsem si tím úplně jistá. Podle všeho se to stalo v noc, kdy se jejich rodiny sešly kvůli nějaké oslavě. Znáš to, pití a hudba. Jeho rodina u té její přespala. Ten malý bastard se v noci vplížil do jejího pokoje a už to bylo. Otec té dívky prý tak zuřil, že se s tím jeho serval.“

„To se mi snad zdá. Jak to toho kluka napadlo?“

„Vím já? Každopádně čekej, že ti sem tu dívku přivedou, abys ji prohlédla, a možná jí dala i něco na uklidnění. Prý to nebylo hezké, bránila se mu.“

Kristeen zoufale vzhledla ke stropu a zapřela se do opěradla svého křesla. „To se mi snad zdá. Ty děti jsou generaci od generace stupidnější.“

„Povídá se, že Dariin manžel ho poté v ústraní strašně seřezal. A jelikož od té doby nebyl spatřen nikde venku, asi bych tomu i věřila.“

Kristeen na Enolu pohlédla trochu znepokojeně. „Jak je to dlouho?“

„Gizella mi o tom říkala včera ráno, takže asi tu noc předtím. Proč?“

„Půjdu se tam podívat. Vztekli chlapi neumějí odhadnout vlastní sílu. Chápu, že musel syna potrestat, ale všechno má své meze. A rovnou dojdu i k té dívce a prohlédnu ji. Navíc jestli bude potřebovat odvar, který právě leží uvnitř tvé kabely, musí se jí podat co nejdříve.“

„Ale ona ještě ani nekrvácela. Její tělo není připravené na to, aby se v něm usadil plod.“

„Přesně tak. Není. Ale to neznamená, že se neusadí.“

„To by byl skandál.“ Enola skoro vypadala, že by z toho měla radost.

Kristeen zvažněla ještě víc. „Tohle už by nebyla sranda. Ta dívka by porod dost možná nepřežila.“

Když Enole došlo, jak může být situace vážná, její úsměv se vytratil. Sáhla po šálku a dlouze se napila.

Kristeen šla svižně. Skoro v noci nespala, jak se jí hlavou honilo tušení, které si musela buď potvrdit, nebo vyvrátit. Když vyšlo slunce, byla už po snídani a šálku čaje. Mohla ihned vyrazit.

Cestou po vesnici potkala jen pár lidí, hlavně muže, kteří opouštěli své domovy, aby byli včas v zaměstnání či podniku. Všichni ji s úsměvem pozdravili a popřáli krásné ráno. Kristeen každému odpovídala a též na své tváři vykouzli-la úsměv.

Došla k Dariinu domu a rázně zaklepala. Nemusela čekat dlouho a Daria se objevila ve dveřích. Nebyla ještě zcela probuzená do dalšího dne, ale i tak vypadala upraveně. Blondaté vlasy pečlivě vyčesané do drdolu a elegantně, ačkoli domácí oblečena.

Darie bylo něco málo přes třicet, ale vypadala starší. Spousta lidí tvrdila, že je to kvůli jejím třem nezbedným dětem. Ani jedno neuměla pořádně vychovat. Všichni kluci byli rozmazlení, drzí a neomalení, o čemž i vypovídal nedávný čin toho nejstaršího.

„Kristeen,“ vyhrkla Daria. „Dobré ráno. Co vás sem tak časně přivádí, drahá?“ Poodstoupila a pokynula čarodějce, aby vstoupila dovnitř.

„Dobré ráno, Dario. Omlouvám se, že jsem vás přepadla takhle brzy, ale... Doslechla jsem se o incidentu s vaším nejstarším synem.“

Daria svésila ramena a zatvářila se provinile. „Ach ano, to se nedivím. Ví to už téměř celá vesnice. Nevím, co to Vladana napadlo. Nikdy bych si nepomyslela, že je něčeho takového schopný. Zvláště v jeho věku. Ale... Proč tu přesně jste, Kristeen?“

„Víte, Dario... Doneslo se ke mně, že váš manžel Vladana za to, co udělal, potrestal. Což mu nezazlívám, trest je v tuto chvíli rozhodně namístě. Musí si uvědomit, že čin, který spáchal, je špatný. Jen se jdu ujistit, jestli dané potrestání bylo přiměřené.“

Daria se zarazila. A i když se emoci snažila skrýt, Kristeen to neuniklo. Zvláště když jednou z jejích čarodějných schopností byla empatie. A míra nervozity, kterou právě z Darii ucítila, ji až překvapila.

„Ehm... Ano. Manžel mu dal několikrát řemenem přes zadek. Brečel, samozřejmě, ale myslím, že to byl trest odpovídající jeho činu.“

Lže, cítila Kristeen.

„Dobrá, a je Vladan doma? Mohu ho vidět, když už jsem tady? Udělala bych rovnou preventivní prohlídku. I zbylým dětem, když budete chtít.“

Daria moc dobře věděla, o co čarodějce jde, ale v to Kristeen i doufala. Chtěla vidět a cítit její reakci.

„No... On... on ještě spí. Včera Vladan pomáhal manželovi až do noci s dřívím. Chci ho nechat vyspat.“

Než Daria dopověděla poslední větu, přivanuly ke Kristeen další vlny jejích emocí. Měla skoro jasno v tom, co se děje, a tak se Daria podívala do očí a bez námahy nahlédla do jejích myšlenek. Jako kdyby jí kradla část vzpomínek.

Náhle se jí zjevil útržek toho, co Daria viděla. Manžel sedící na mladém Vladanovi, který bezvládně leží na zemi a je odsouzen k tomu, schytávat od svého otce jednu ránu pěstí za druhou.

Kristeen se na Dariu podívala nejpřísněji, jak mohla. „Omlouvám se, drahá, ale obávám se, že na tom musím trvat.“

Daria pootevřela ústa, ale už nestihla nic říct, jelikož se Kristeen vydala chodbou a po dřevěných schodech nahoru. Nikdy v tom domě sice nebyla, ale díky telepatii věděla, kam přesně má jít. Otevřela dveře do chlapcovy ložnice, Dariu měla v patách.

Mladý Vladan ležel na své posteli s obklady na obličejích. I přes ně ale Kristeen viděla, jak je celý pokrytý podlitinami.

„Nechtěla jsem, aby ho Noem takhle zbil, ale přestal se úplně ovládat,“ vyjekla Daria stojící ve dveřích. Už došla k závěru, že nemá cenu čarodějce lhát. Kristeen mezitím přisedla k chlapci na postel a opatrně mu sundala nekvalitní obklady z tváře.

„U všeho na nebi,“ hlesla Kristeen. Chlapec neměl snad jedinou část obličejů nedotčenou. Přes opuchlé oči nemohl ani nic vidět. Celá tvář podlitá, kůže potřhaná.

Vladan se při čarodějčině dotyku probral, ale ona ho tičným kouzlem zase rychle uspala. Poté vrhla na Dariu pohled, který nevěstil nic dobrého.

„Jak jste mohla něco takového dopustit, ženská?! Přehlížet zbití vlastního dítěte je jedna věc, ale nechat ho tu takhle ležet bez řádného ošetření ran je věc druhá.“ Kristeen odhrnula přikrývku z chlapcova těla. Jak čekala, fialové skvrny našla i v oblasti hrudníku a břicha.

Daria se místo odpovědi rozplakala. Sesula se k zemi. „Já vím, já vím, ale nechtěla jsem, aby vesnice Noema odsoudila. On ho chtěl jen potrestat, ale... Moc se rozčílil. Nechtěl mu tak moc ublížit. Všechny ty obklady mu dělal on sám, hrozně toho lituje.“

„Je vám milejší manžel než vlastní dítě?“ rozzuřila se Kristeen.

„Ovšem že ne. Oba je miluji, ale... ale... Noema by za to dost možná pověsili a Vladan se z toho přece dostane.“

Kristeen měla chuť té ženské podrápat obličej, ale ovládla se. „Nemluvte. Už radši nemluvte. Mám chuť pomocí kouzla přenést veškerou Vladanovu bolest a fyzické rány na vás a vašeho manžela.“

Následně Dariu poslala pro horkou vodu a několik bylin. Když jí zmizela z dohledu, Kristeen si zabrbkala: „To snad není pravda.“

Jakmile se Daria po několika minutách vrátila se vším, co čarodějka požadovala, mohla se Kristeen pustit do práce. Nejdříve přirozenou cestou profesionálně vyčistila všechny rány. Potom vytvořila bylinnou mast, kterou chlapci namažala tvář i modřiny na zbytku těla. Při nanášení masti tiše šeptala magickou formuli.

Když skončila, sešla dolů do kuchyně, kde Daria připravovala oběd. Nejmladší syn seděl na podlaze a hrál si s hračkami.

„Za pár hodin vezměte vlažnou vodu a opatrně mu setřete mast z těla i obličeje. Rány budou stále dost vidět, ale zdaleka nebudou tak vážné. Pomocí magie jsem urychlila regenerační proces v jeho těle. Díky tomu, že nemá nic zlomeného, což je mimochodem zázrak, se do týdne úplně zotaví.“

Daria měla skelný pohled. Přikyvovala jako o život. „Děkuji vám, Kristeen. Vřele a srdečně.“

Kristeen na ni stále hleděla, jak si zasloužila. „To není všechno. Vyřidte svému manželovi, že jestli se tohle bude ještě někdy opakovat – ať už sáhne na jakékoli vaše dítě, anebo na vás –, nejen že pomocí kletby přenesu jím způsobenou bolest na něj samotného, ale také ho zbavím toho, co má mezi nohama. A to myslím smrtelně vážně. Jestli máte strach mu to říct sama, pošlete ho za mnou domů. Ráda mu to vysvětlím i s názornou ukázkou.“

Daria znovu několikrát přikývla. „Ano, ano. Dobře. Slibuji, že už se to nestane. A váš vzkaz vyřídím. Co jsem vám dlužná?“

Kristeen naštvane zavrtěla hlavou. „Nechte si své peníze na suroviny, které zítra Vladanovi nakoupíte. Ovoce, zeleninu, kvalitní maso, sýr. Bude potřebovat sílu. A taky ať hodně pije.“

Dál už se Kristeen neměla chuť s Dariou bavit.

„A to děvče?“ zeptal se Timett u večeře.

„Je v pořádku,“ odvětila Kristeen. „Tedy aspoň po fyzické stránce. Chlapcovo sémě se naštěstí v jejím těle neuchytilo, tudíž jsem jí ani nemusela nic vařit. Ale doporučila jsem bylinné čaje na uklidnění. Meduňku, třezalku, levanduli... Je z toho otřesená. Hlavně jsem říkala, ať nezůstává doma. Musí chodit ven mezi kamarády a snažit se na to nemyslet.“

„Nepřemýšlela jsi, že bys jí vymazala paměť?“ zeptal se Timett.

„Napadlo mě to, ale jen kdyby to přerostlo v nějaké velké trauma. Následující týdny ukážou.“

„Pravda, pravda.“

Jakmile se najedli, přesunuli se do společenské místnosti ke krbu, kde se Timett usadil v křesle s knihou a Kristeen usedla ke stolu, aby si celý den zapsala do deníku. Nepsala do něj každý večer, ale jen tehdy, když se stalo něco mimořádného. A to, že se tak dopoledne naštvála, mimořádné bylo.

„Málem bych zapomněl,“ promluvil po dlouhé chvíli Timett. „Vypadá to, že tu po nějaké době budeme mít čarodějnou společnost.“

To Kristeen zaujalo. Odložila brk a veškerou pozornost soustředila na manžela. „Skutečně?“

„Ano. Dnes mi to v sádech říkal Forest. Jeho bratranec byl pracovně několik měsíců ve městě Astrachakan. Seznámil se tam s nějakou čarodějkou, která se s ním má teď vrátit domů.“

„Co může čarodějku táhnout z města sem do Asterosu?“

„Sama jsi říkala, že ti víc vyhovuje život na vesnici než ve městě.“

„To ano, ale já jsem v tomto ohledu poměrně zvláštní jedinec. Většina čarodějek se drží měst kvůli výdělku. Žijí tam mnohem bohatší lidé a utrácejí za mnohem zbytečnější věci. Zvláště v hlavním městě království. Když jsem se na jedno studené období zastavila v Ardenthalu, přivezla jsem

si zpátky několik plných měšců. To byla samá kouzla štěstí, zlepšení postavy, sexuální kouzla... Každý den něco obchodního.“

„Tak třeba už má dost peněz i magického zvětšování mužského přirození,“ poznamenal Timett. „A teď chce žít někde mimo všechn ten ruch.“

Kristeen se uchechtla. „Třeba.“

„Je to nějaká Olivia,“ pokračoval Timett.

„Olivia?“ zopakovala Kristeen zaujatě a nad něčím zapřemýšlela. „A z Astrachakanu? To by mohla být Olivia de Rodrigez. Vzpomínáš si na ni?“

Timett se zamyslel. „Není to ta zlatovlasá s modrýma očima?“

„Ano, ano. Potkali jsme ji spolu asi před osmi lety, když jsme jeli do Astrachakanu.“

„Máš pravdu. Mohlo mi dojít, že je to ona. Ale přiznám se, že jsem úplně zapomněl, že existuje.“

„Z fleku jsi každopádně schopný říct, jakou měla barvu očí,“ podivila se Kristeen.

„To ano, ale až jak jsi to řekla. Vzpomínám si, že na nic jiného než na oči se jí totiž koukat nedalo. Boky žádné, hrudník plochý jak udusaná královská cesta...“

Kristeen se začala nahlas smát.

„Copak? Kdo by čekal, že čarodějka, která si může pomoci magie upravit tělo, bude vypadat tak jako ona? Vypadala jako nevyzrálá holčička.“

„Ano. Ale řekla bych, že už si ji tak pamatuje tolik lidí, že jí je trapné přičarovat si ženské křivky. Navíc tuším, že je o patnáct let starší než já.“

Olivia a Kristeen se poznaly, když bylo Kristeen přes čtyřicet. Tehdy si je najal primátor města Sensai, aby ho doprovázely na několikaměsíční obchodní cestě. Jeden čaroděj je totiž lepší strážce než pět ozbrojených vojáků.

„Neříkám přece, že si musí udělat prsa jako dva melouny, ale prostě...“ Timett začal rukama na svém hrudníku

vykreslovat malá prsa, „... aspoň něco. Jak ji může nějaký chlap chtít?“

Kristeen se pousmála. „Divil by ses, kolik mužských vzrušuje představa nevyzrálých holčiček.“

Timett se zatvářil dosti nechápavě. „Hm, to mě tedy neláká.“ Vstal, uklidil knihu zpět do knihovny a přešel ke Kristeen. Chytl ji za ruce a vytáhl na nohy. „Mně se líbí, když je za co chytit.“ Hned nato stiskl Kristeenino pozadí ve svých dlaních.

Usmála se, vzala jeho hlavu do dlaní a vášnivě svého manžela políbila.